

зяпнали въ устата чакатъ какво ще имъ каже. — Тѣ и другъ пжтъ сж го слушали. „Слушайте, дѣца, поде той, кога бѣхъ на вашитѣ години и азъ ходихъ на училище. Какво учение бѣше то! Ала и твърдѣ много обичахме да играемъ „на роби“. Въ едно междучасие, щомъ дрѣна звѣнецътъ, всички като пчели изъ кошерь изкочихме изъ училището и хайде на игрището. Събрахме се една група, раздѣлихме се на двѣ и почнахме играта. Запъхтени, изпотени, съ зачервени лица тичахме да ловимъ противникитѣ си. Неможеше да се разбере кой кого прѣслѣдва: разбъркахме се като ройни пчели.

„А-а-а . . .“ изкрѣще нѣкой. Струпахме се и що да видимъ: изъ Пенчовитѣ уста като чешма кръвъ тече. Кога Пенчо прѣслѣдвалъ противника си, другъ идялъ на срѣща му и така го ударилъ съ лакетъ по брадата, щото изплѣзената частъ отъ языка била прѣсечена отъ остритѣ му зжби.

Веднага дойде учителътъ ни, взема прѣсечената частъ отъ языка, покачи Пенча на каруцата и го заведи въ болницата. Тамъ лѣкаритѣ зашили языка. Казватъ, че го хранили съ толумба, като вкарвали млѣкото направо въ стѣмаха му, понеже неможелъ да гълта. Слѣдъ два мѣсеца се върна Пенчо здравъ, но неможеше добръ да изговаря думитѣ — пелтекуваше“.

Дѣдо Матейко свърши. Всички дѣца го гледаха въ уста безъ да шавни нѣкой. Само Дафинка се изчерви до уши, понеже разбра, че дѣдо ѝ приказва за нейния навикъ.

Слѣдъ малко всички дѣца пакъ припнаха изъ двора, а дѣдо Матейко наново си запуши лулата.

П. Българановъ.